

Zgodnja

DANICA.

Katolišk cerkven list.

Danica izhaja vrak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gld. 60 kr., za pol leta 2 gld. 40 kr., za četert leta 1 gld. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za leto 4 gold., za pol leta 2 gld., za četert leta 1 gl; ako zadene na ta dan praznik, izide Danica dan poprej.

Tečaj XXXII.

V Ljubljani 21. listopada 1879.

List 47.

Izgledi bogoljubnih otrok iz vsih časov keršianstva. II.

14. Japonski otroci.

(Dalje.)

c) *Ginljiv odgovor.*

V prejšnji dogodbi imamo še to-le čertico prista-viti. Namestnik japonskega cesarja, Fozambure, je bil v Nangasaki sporočil, naj pripravijo 30 križev, tedaj več, kakor je bilo kerščanskih jetnikov. Zato se je jelo potem po mestu govoriti, da so vsi ondašnji kristjani v smert obsojeni.

Take pogovore je slišal tudi nek deček iz prav imenitne hiše. Zato koj vpraša g. misijonarja iz Jezusove družbe, če je to res, kar ljudje pravijo, da bodo namreč prišli neverniki in bodo vse kristjane križali.

Misijonar odgovori, da se res kaj enacega namérja in vpraša otroka: „Kaj pa boš odgovoril, ko bi te vprašali, če si kristjan?“

Deček odgovori: „Rekel bom, da sem kristjan.“

Misijonar vpraša nadalje: „Kaj pa, ko bi te imeli križati, kaj bi storil?“

Otrok odgovori: „Potlej se bom za smert pripravil.“

Misijonar se še dalje zgovarja z dečkom: „Kako pa se boš pripravil za smert?“

Zdaj povzdigne deček ročice na kviško in reče s šudovito odločnostjo: „Dokler bom mogel govoriti, bom klical: Jezus, bodi mi milostljiv! Jezus, bodi mi milostljiv! Jezus, bodi mi milostljiv!“

Misijonar se je moral v stran oberniti, da je prikri-l svoje obilne solze.

d) *Lepo mertvaško oblačilo.*

V tistem prežalostnem času je nekega dne japonka, mati treh otročičev, delala lepo obleko. Približa se pa živajoči materi šestletna deklica in vpraša, za koga in za kaj bo to prelepo oblačilo? Mati pravijo, da ga delajo za-se in za tisti dan, ko jih bodejo križali. Kristjani so namreč imeli za naj srečniši dan v življenji, za naj veči praznik, tisti dan, ko so smeli za sv. vero kri preliti. Pa je bilo res; kajti ta dan je nehal za-nje delavnik, in začela se je večna nedelja v nebesih. Mlada deklica je to že tudi razumela in tako mislila; zato je prosila mater, naj tudi njej napravijo tako oblačilo za taki dan. Mati odgovorijo, da imajo že dvojno zgotov-

ljeno, za njo eno in za mlajšega bratca eno. Otrok se zelo razveseli tega odgovora; le to še dela deklici skerbi in žalost, zakaj neki niso mati naredili prazničnega oblačila še za tretjega otroka, za njenega starejšega brata. V takih skerbéh gre poiskat starejšega bratca in mu reče: „Ti, za-te pa mati niso naredili lepega oblačila. Pa prosim te, — če bodo nas križali, tebe pa pustili živega: glej, glej, da ne odpadeš od Jezusa Kristusa!“

e) *Tomaž in Peter.*

Dva imenitna japonca Mihael Fikojemon in Ivan Ingor sta že štiri leta zdihovala v hudi ječi. Zdaj se jima naznani, da bosta ob glavo. Pa taka kazen se jima še ne zdi zadostna, marveč od rabeljnov zahtevata, naj ju le mučijo z vsemi mukami, ki si jih le morejo izmisliti. Pa te junaške želje se jima niso spolnile; kar ven pred mesto so ju peljali in brez družih muk obglavili.

Grozovita je taka smert, če se človeku glava od-seka, ob enem pa je neizmerno častita, če se glava od-seka — svetniku. Pa še bolj je povečalo to dvojno mučeniško smert junaško obnašanje njunih sinov, ki so ju tudi poiskali, da s svetima očetoma umerjeta.

Mihael je imel dečka, ki se je imenoval Tomaž in je bil 12 lét star. Ivanovemu sinu pa je bilo ime Peter, ki je bil še nežen, šestleten otrok. Tomaža so kmali našli in pripeljali k očetu na morišče. Starši so ga bili v kerščanskem nauku prav dobro podučili in tudi za mučeniško smert pripravili.

Ko se je o neki priliki, ne vém zakaj, jokal, so mu rekli: „Tomaž, če se boš jokal, nisi sposoben za mučenika.“ — Precej se je nehal jokati.

Rabeljni ga ravno doma dobijo. Kar nič se ne ustraši; brez obotavljanja se berž z veselim obrazom poslovi pri materi, pri starem očetu in pri nekterih to-variših. Potem se obleče v naj lepšo obleko ter tako jaderno in veselo hiti na morišče, kakor bi šel h kaki veselici ali pojedinji. Vojščak ga hoče peljati za roko, da bi lože hodil. Toda Tomaž teče pred njim, da bi — če le še moč — pred očmi svojega očeta umerl.

Ravno pred mestnimi vrati doide očeta. Berž steče k njim in zakliče: „Poglejte oče! svojega Tomaža; le nikar ne skerbite za-me; z veseljem grem danes umret za kerščansko vero.“ Oče pohvalijo njegovo junaštvo.

Najpred so imeli biti oče na versti. Da bi pa to Tomaža preveč ne ostrašilo, ga hočejo na stran peljati; toda junaški deček pravi rabeljnu: „Tukaj, tukaj pri

očetu hočem umreti". Zdaj odsekajo glavo očetu, a Tomaž ne potoči nobene solze, ne pokaže nikakoršne žalosti.

Peljejo ga k terišu, ki je bil kervav očetove kervi. Deček pade na kolena, povzdigne roke, kolikor more (kajti na eni je bil bolan), ter smebljaje še ponudi vrat. Klicaje naj svetjši ineni Jezus in Marija se zgrudi nedolžno jagnje pod rabeljnovim mahljejem.

Potem je bil ob glavo djan drugi, gospod Ivan, oče malega Peterčka.

Peterčka ni bilo pri očetovi smerti, ker ga niso bili vojščaki doma našli. Bil je ravno takrat precej daleč z doma, pri starem očetu. Pobožni oče njegov so dobro vedeli, da trinog tudi otroku ne bode prizanesel, zato so ga večkrat poklicali k sebi v ječo, ga očetovsko-ljubezljivo podučevali in pripravljali za sveto mučeniško smert. Nekaj dni pred očetovo smertjo je sinek rekel svojim: „To je dobro, da bodo mojega očeta kmali umorili; oh koliko terpijo v ječi; nikogar nimajo, da bi jim jesti prinesel. Potlej bodo tudi mene umorili zato, ker sem kristjan. Že se veselim tega, ker bom potlej martnik“.

Ko so prišli vojščaki v hišo starega očeta, je Peterček ravno spal. Precej ga pokličejo. Prečudno je bilo njegovo veselje, ko je zvedel, da so vojščaki ponj prišli.

Precej gre z vojščaki na morišče. Tamkaj vidi ležati svojega očeta in Mihaela in Tomaža — brez glave. Pa ta pogled mu ne vzame serčnosti. Berž poklekne, sklene roke, ponudi vrat in v tem pobožnem stanu pričakuje tiho jagnjiče smertnega udarca. Ob enem pa je sijalo iz njegovega obličja toliko veselje in tako ljubeznjiva nedolžnost, da se je vsim pričujočim močno smilil, in je bilo vsim hudo zanj. Še rabeljnu je bilo pri tem serce tako omehčano, da je spravil meč v nožnico, odstopil in rekel, da tega otroka ne more umoriti. Dva druga, ki sta imela sodbo izvršiti, sta bila enako ginjena in sta tudi ihté odstopila. Nobenega beriča niso mogli pripraviti, da bi bil roko položil na to nedolžnost, tako, da so slednjič morali za to vzeti nekega sužnja s Koreje; ta pa ni bil ne dosti spreten, ne dovolj močan, pa še serčnosti mu je manjkalo. — Pervi mahljej zadene otroka na ramo, in ga na tla pobije; dva druga sicer zadeneta vrat, pa glava se še ne loči od telesa, — mora se nekako odžagati. Vsi pričujoči se jamejo jokati in ihteti, ko tako nedolžnega otroka tako grozovito neusmiljeno koljejo. — Trinog ukaže glave štirih mučencev na sulice nataktniti in nad mestna vrata posaditi; trup'a pa so ondašnji kristjani v spodobno varstvo spravili.

(Konec prih.)

Za osmi dan grudna.

(Petindvajsetletnica po razglašenju neomadežanega Spočetja.)

„Quaeretur peccatum — et non invenietur.“ (Ps. 10, 15.)

Kralj David je bil svoje dni premagal vse protivnike svojega kraljestva in sklenil je, da zdaj bode Bogu svojih očetov zidal sveti hram, ker zdelo se mu je nepristojno, da skrinja mirú, ki je bila hranjena v nji mana, tabli z 10 zapovedmi in palica Aronova — ta največa svetinja judovske vere stoji v prosti hiši, ko vendar on — kralj — prebiva v sijajni palači. Ali Bog ni hotel od Davida sprejeti tega dara, ker se je pod njegovo vlado mnogo vojskovalo in človeške kervi prelilo. Njegovemu sinu Salomonu, ki je bil veliko mirnejega duha, bilo je prideržano, da dopolni, kar je bil odmenil oče. Ali da tudi David zadovolji svojemu bogoljubnemu sercu, je neprestano skerbil, kako da se ta hram lepše sosida.

Zbiral je slato, srebro, pripravljajl tvarino in drugo lepotejšje. Naposled čuteš, da mu se bližajo sadnji dnevi življenja, priporoči svojemu sinu in velikašem to sidanje s sledečimi besedami: „Kadar sačnete staviti ta hram, sosidajte ga čem sijajneje; ne prizanašajte ne danaru, ne umetnosti. Vedite, da spolnujete veliko delo; ker ne sidate za kacega velikega gospoda ali za kacega kralja zemeljskega, temveč stavite prebivališče Bogu, vladarju sveta. Zato ne bode preveč, karkoli na to poslopje potrosite. To je veliko delo, ker se poslopje ne stavi človeku ampak Bogu.“

Ako je že veliko delo, zidati Bogu takov stan, v katerem se je on ponižal prebivati zato, da sprejema darove in deli blagoslov ljudém: kako imenitno mora biti delo, kako sijajna mora biti hiša, v kateri Bog sam sebi pripravlja stanovanje, da vsled tega ljudém izveličanje deli!

Ubožna in nesnatna devica galilejska bila je izvoljena za to prebivališče. Ni li to „veliko delo“? Pa mar se dá misliti, da bode Bog, vir svetosti, hotel iti v stan, ki je omadežan z grehom? — Bog je podelil blaženi Devici Mariji izredno milost, da bode ne samo brez lastnega, ampak da bode tudi brez izvirnega greha. On ji je dal ono izvirno čistost, ki smo jo mi zgubili po Adamu. „Quaeretur peccatum — et non invenietur“, išči pri njej greha, kakor ti je volja; ne bodeš ga zasledil.

Pervi praznik novega cerkvenega leta je Marijin praznik, — praznik brezsmdežnega spočetja prečiate Device. Po vsej pravici zasluži ta svetek prvo mesto; kajti Marija ni le vir vseh milosti, ki jih je človeški rod zadobil po Kristusu Jezusu; ona je ob enem prva luč, ki se je pokazala v tisti temi, v katero je spravil človeka greh.

Da se vdeležimo milosti, ki nam po Mariji dobajajo in še posebej 25letnice: potreba je; da se varujemo vsakega, posebno pa smertnega greha.

Kaj pa je greh? Sv. Dionizij razlaga, da si greh privoja božanstvo, snovič križa Jezusa, zatira božjo milost in kerščansko krepost, da je sanjka peklenega duba. Ali s vsem tem nismo popolnoma označili, kaj je smertni greh. — Kaj je toraj smertni greh? Najbolje to razlaga sv. Avguatin. „Smertni greh je — pravi on — upor zoper Boga s mislijo, z besedo ali z dejanjem“. Smertni greh brez spodobnosti in sramožljivosti prestopa zapoved in voljo božjo, zaničuje Boga. Največe razžaljenje, ki bi se moglo napraviti Bogu, je greh; kajti velikost greha se ne meri po imenosti nas grešnikov, marveč po velikosti in imenitnosti onega, ki je žaljen. Razžaljenje, storjeno človeku, je toliko, kolikoršna je imenitnost človeka; pogerda, veržena na cesarja, je onolika, kolikoršno dostojanstvo in veljava cesarjeva. Razžaljenje pa, Bogu storjeno, je neismérno, ker se božje veličastvo ne dá izmeriti. Greh je valed tega toliko slo, da ga ne angeli ne morejo zapopasti s svojim umom.

Res, kdor sname kralju krono s glave, ter jo prezirno stavi na glavo postopača in poslednjega bosonoga v njegovem kraljestvu, kaj bi na to rekel kralj? Ne bi li štel tacega djanja za največe psovanje svojega dostojanstva, svoje časti? A vendar je to razžaljenje samo senca onega razžaljenja, ki ga činimo Bogu s grehi. Ker če prav je kralj, vendar je le človek; njegovo dostojanstvo in njegova veljava ne more priti na priméro s dostojanstvom in veljavo Božjo. Z grehom pak — kakor govori sv. Tomaž — tergamo sveto krono s glave vsemogočnega Boga in mečemo jo na ničevno stvar, na one stvari namreč, ktere s svojimi grehi stavimo nad Boga in njegovo presveto voljo. Umevamo li to priméro? Kdo je njegov bog skopuhu? kdo napuhnjencu? kdo nečistniku, pijancu, obrekovalcu? ... Odgovor ni težek. Skopcu je bog denar, prevzetnežu čast, obrekovalcu laž

in ptuja sramota, nečistniku poželenje, pijanocu pijača in njegov želodec... Tem se on klanja namesto Bogu; tem grešnik stavlja venec na glavo, ki ga upirajoč se Božji volji, terga Bogu njegove glave.

Zato bomo prav dali sv. Isidoru, ki piše: „Človek ne more si od greha nič hujšega misliti“. Kar piše ta svetnik, poterjajo nam vsi cerkveni učenci. — Nesnaga in smeti niso lepe reči. Greh je še nagnjusniši. On onesnaži človeka vsega pred očmi Božjimi. Zato pravi sv. Ambrož: „Greh je prava nesnaga, kajti on ogerdi tistega, ki se mu bliža“. (In praef. ps. 35.) — Goba je nekaj strašnega na človeku. Greh je še strašnejši; kajti on se ne loti le minljivega telesa, ampak neumerlega duha. Zato govori sv. Bernardin: „Greh je dušna goba; tem hujša od telesne, čem bolj neumerli duh umerilo telo prekosi.“ (De sacra confessa. sermo 27. c. 5.) — Kaj je za človeško telo hujšega od raka, ki ga ujeda? Greh je še hujši; kajti on ujeda ne samo telo, ampak tudi dušo. Zato pravi duhoviti kardinal Hugo: „Greh grise okoli sebe kakor rak, ter pogrezne v pekel telo in dušo“. (In c. 8. Mth.) Kaj je od cepnjene in gnjile živali studnišega? Greh je nebesom še veliko večja gnjusoba. Zato govori sv. Bernard: „Laglje prenašaš duh gnjilega psa, kakor Bog grešno dušo.“ (De instr. dom. c. 35.)

Ob kratkem: nič si ne moremo od greha hujšega misliti in pred oči staviti.

Mašnik pri oltarji in verniki pri Božji službi.

Pri sv. maši je vse napolnjeno s skrivnostmi, pravi veliki papež Inocencij. Iz sv. maše teče čezobilnost božje sladkosti, samo če to skrivnost taki preiskuje, ki zna iz skale medu in iz terde pečine olja izvabiti. Vodnjak je globok, in ako bi hotel vode iz njega zajemati, bi je ne našel, ako bi je ne dal On, ki bogato daje vsim in nikomur ne prideržuje. Tako nadaljuje imenovani naj viši pastir. Tudi verniki, ki pridejo k sv. maši, morajo terkati, če jim bode dán ključ Davidov, da se jim odpró zakladi milosti, — terkati pa z mašnikom vred, kateri je pri oltarji. Zgoditi se mora to v zisokim spoštovanjem, kakor je pisano od velikega Mašnika Kristusa: „Uslišán je bil zavoljo svoje spoštljivosti“ — *Ex auditu est pro sua reverentia* (Hebr. 5, 7). Uslišán je bil v svoji kervavi daritvi, uslišán v svoji molitvi v Getzemanu, uslišán, ker je bil po svoji človeški natori ves vdan v božjo voljo, ves pokoren: „uslišán zavoljo svoje spoštljivosti“.

Tudi vse, kar Jezusov namestnik dela pri sv. maši, spoštljivost razodeva. Spoštljivost ima biti v zunanjem, spoštljivost v znotranjem pri mašniku — in pri vernikih.

1. Ozrimo se na mašnikovo zunanje obnašanje pri naj svetejšem opravilu. Sv. Cerkev obnašanja pri sv. maši ni prepustila mašnikovi lastni volji, temuč je vse djanje, vse obnašanje natanko določila. Kar obredne oblačila in naprave kažejo bliša, lepote, svitlobe, dragote, to se mora svetiti iz mašnikovega obnašanja: kar se na oltarji godí svetega, kar božjega, to mora sijati iz obnašanja. Naj svetjše opravilo zahteva naj spodobniše obnašanje pri mašniku, kakor tudi pri vernikih. K temu pomaga sv. Cerkev, ker mašniku natanko predpisuje njegovo obnašanje pri oltarji, pa tudi vernike budí in učí, kako spoštljivo naj bodo pri sv. maši.

Obnašanje pri človeku že sploh sije posebno iz očí, bodi si domá, v osebni družini, ali očitno na poti, na tergu med ljudmi. Očí nemodremu človeku velikrat prilasté nečastni primek, da je zijalast; iz očí sije

pa tudi modrost. Če pa kje, se mora okó v cerkvi spoštljivo vésti. Mašnikove očí sicer pri oltarji nikoli niso zaperte, ker svetost opravil zahteva od njega veliko paznost, ki obsega vse djanja od prvega do zadnjega te skrivnostne daritve. Mašnikove očí se snižajo ali na sémeljaki oltar ali pa so povzdignjene k nebeškemu darilniku. Po povzdigovanji so mašnikove očí skor vedno vperete v sv. Hustijo; ako iše Zveličarja.

Roke so véasi pred persimi sklenjene in kviško obrnjene; to je znamenje priserčnosti, s kakoršno naj se mašnikova molitev v nebesa povzdiguje. Véasi so na persih sklenjene; iz serca namreč ishaja pobožna molitev; iz serca teče daritvena ljubeson; iz serca se tudi dviga mašnikova molitev.

Sklenjene roke so kviško obrnjene, ker kviško gre mašnikovo kopernenje, kakor ima vse njegovo življenje nebeško, tako rekoč v nebesih biti, akoravno je še na zemlji. Palca sta pri tem križem djana, v znamenje, da križ se mora viti skoz vse mašnikovo življenje po podobi s njegovim Učenikom.

Mašnik povzdigne roke in jih derží raspete in sicer v višavi in širjavi s persimi. To je slovesni način, da kakor namestnik Kristusov pri oltarji moli. Tako je molil tudi Kristus na križu s распetimi rokami, pribit na križ za vse človeštvo.

Mašnik večkrat raspné roke in jih zopet sklene, ozre se pri tem velikrat med praktionom na križ, ki stoji na oltarji, zakaj Kristus je molijoči veliki mašnik, kterega duhoven vidno namestuje. Kristus, veliki mašnik, nesméerno želí, da bi verniki prav obilno pili iz studencev milosti, ki se odpirajo na oltarji. Sklepanje rok kaže na skupnost, na edinstvo besed in djania pri vsih, kakor da bi hotel mašnik vse zediniti v molitve, v priserčne prošnje. Kaj hoče mašnik drugega kakor otenje, rešenje vsih njemu zaupanih duš! Njeguve besede in djanja se strinjajo v teh mislih, željah, molitvah. Vsi verniki naj se s Kristusom in njegovim namestnikom v tem zedinjajo, na oltarji naj se vse njih molitve zbirajo, zedinjajo.

Mašnik povzdiga očí in roke proti nebesam, potem zopet sklone z očmi in sklene roke. Kaj je to? To kaže živo vero mašnikovo in slehernega vernika, ki se ozrè kviško k goram Gospodovim, potem pa se pred Bogom poniža, ker spozná svojo grešnost in nevrednost, torej oko v prav oberne in Boga prosi usmiljenja.

(Konec sledi.)

Pokopališe božja pot.

(Za mesec listopad.)

(Konec.)

Drugič mora nam pokopališe biti božja pot ne le zato, ker sami za-se milost potrebujemo in sprostiti želimo, ampak tudi, ker je naša sveta dolžnost ne pozabiti svojih prednikov in vsih tistih, ki so se s sveta ločili, temuč jim pomoč skazovati, ako je unkraj potrebujejo in so za njo zmožni. Na to našo dolžnost nas pa živo spominjajo grobi, pod kterimi počivajo oni, ki so pred nami šli v boljše življenje. Kako želó vse nebesa vošijo in želé, da ubogih duš v vicah ne pozabimo, to kažejo razodenja, ki jih je toliko svetnikov in bogoljubnih duš prejemale od božjega Zveličarja samega, ali pa od svetnikov in svetnic. V tacih razodenjih so bili opominjani, da naj za duše v vicah molijo, terpé, to in uno storijo.

Eno tacih opominjanj imamo iz naj novejšega časa. Mnogim je po imenu znan Ditrihsvalden na vzhodnjem

Pruskem, kjer sta se presv. Marija Devica in sv. Jožef že skozi več let vsako leto nekaterekrat prikazala, kamor tisoče in tisoče ljudi popotva, in kjer se je bilo en sam dan, ko je bilo prikazanje napovedano, zbralo čes petdeset tisoč ljudi.

Devetnajstega sušca tega leta se je sv. Jožef zopet prikazal, in osebam, katerim se je vidnega storil, je pokazal vice in terpljenje vernih duš. Bile so vice prenapolnjene terpečih duš in sv. Jožef je vse opomnil, da naj prav veliko in pobožno molijo za uboge duše.

Tretji vzrok, zakaj naj bo pokopališče božja pot, je gotovo pripraven nas najprej nagniti, da bomo prav pogosto tje hodili na božjo pot.

„S kakoršno méro boš méril, s tako se ti bo odmérjalo“, pravi star pregovor. Ako saj ob nedeljah in praznikih namesto v kerčmo in sicer na veselice greš na pokopališče, in kot družinski oče ali mati vzameš tudi svoje otroke, sinove in hčere seboj in vsi skupaj na pokopališče molite za ranjce: si smeš svést biti, da tudi tvoji mlajši bodo tebe kdaj obiskovali, kadar bode tvoja truplo trohnelo v hladnem grobu in bo tvoja duša, najberže terpeča grozne muke v vicah, samotno in zapušeno se čutila. S tem oskerbuješ, da ne boš tudi ti kdaj zapušen; sej pogosto bodo prihajali tvoji sorodniki ali znanci tvojega kraja pokropit tvoj grob s blagoslovljeno vodo in pošiljat svoje molitve v nebo za ohlajenje tvojih bolečin in za tvoje rešenje. — Še več. Ta pogosta božja pot na pokopališče budí tudi domá spomin na uboge duše, enako na polji in povsod, ter stori, da se veliko moli za duše v vicah; pri molivcih pa ta spomin ima to moč, da mislijo na poslednje reči; spolnuje se vsled tega pri njih besede: „Spominjaj se poslednjih reči, in vekomaj ne boš grešil“.

Torej, ljubi čitatelj, naj tudi tebi veljá ta nauk in vzemi si ga k srcu, — to ti bo koristno za ta svet, posebno pa za zadnjo uro, pa tudi še za prihodnje življenje: Domače pokopališče budi za te božja pot, ki jo pogosto obiskuj. Ako ga obiskuješ v življenji, ti ne bo strašno v smerti.

U. T.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. *Antona Mart. Slomšeka „Zbrani spisi“* — po gosp. Mih. Lendovšek u, vik. v Ptuj. Tega dela je iz tiskarne sv. Mohora ravnokar prišla na svitlo tretja knjiga, obsegajoča življenjopise. Knjiga v navadni lepi obliki in 2 oddelkih ima 397 strani z 21 življenjopisi in dodatkom izveličane Slovenke Libarde, matere ubogih. Med življenjopisi so: Ahacel, V. Stanič, škof Kren, J. Japel, Radecki, nadškof Lušin i. dr. Gospod izdajatelj napoveduje, da doveršena zbirka Slomšekovih del ima seči do 15 knjig. Kako znameniti so življenjopisi Slomšekovi, pričajo besede g. Kosarjeve, ki pravi: „Edin v svoji versti je (Slomšek) kot življenjopisec, in že marsikterega mašnika smo slišali, ki je ves navdušen sklical: Življenjopise naj Slomšek sam spisuje, v tem mu nihče ni enak.“ Naj bodo torej življenjopisi Slomšekovi Slovencem gorko priporočeni.

Iz Sežane, 14. novembra. „ — Hvala Bogu! Vendar se je enkrat želja Sežancev spolnila. Razširjena je farna cerkev in tudi blagoslovljena, zopet se smé v njej opravljati nekervava daritev. Dolgo smo morali čakati, skoraj 15 mesecev, da se je pričeto delo izvršilo. Nabiral se je že ll. 1875, 1876 in 1877 denar, da bi se farna cerkev na novo sozdala, kajti bila je poprešnja, — sidana l. 1509 — že premajhna zavoljo vedno večjega naraščanja ljudstva. Božja volja pa ni bila, sozdati novo

cerkev; uboštvo ljudstva, toča in slabe letine so nasprotovale, število dobrotnikov pa je bilo premajhno. Toraj se je sklenilo, jo vsaj razširiti, za kar gre hvala našemu županu blag. g. Rajmundu Mahorčič-u, ker on je pravi začetnik za razširjevanje naše cerkve. Z dovoljenjem dotičnih oblastnij začel se je 1. julija 1878 novi sid postavljati ob stranéh ladije stare cerkve. Deseto nedeljo po Binkoštih bilo je zadnje nedeljsko sv. opravilo; potem pa se je Najavetejše moralo preseliti iz farne v podružno cerkev Matere Božje v Šmarjih za 15 mesecev. Letos, v god sv. Martina škofa, patrona farne cerkve, so s dovoljenjem našega mil. gospoda škofa blagoslovili razširjeno cerkev domači preč. g. župnik, kteremu je streglo še družih 6 duhovnov, da je bila slovesnost bolj povzdignjena. Veliko ljudstva se je zbralo k sv. opravilu. Kratke so molitve pri blagoslovljevanji, vse drugačne in daljše pri posvečevanju cerkve, kar pa letos ni mogla biti, ker ni še vse popolnoma dokončano. Po blagoslovljenji stopili so preč. g. župnik na prižnico in so množici razložili pomen slovesnosti. Primérjali so svoje ovčice Izraelcem, ki so hodili po puščavi toliko lét od enega kraja do drugega, predenj so smeli iti v obljubljeno deželo. Kakor Izraelci so se potikali ljudje ta čas, ko se je popravljala farna cerkev, hodeči zdaj v to, zdaj v drugo cerkev iskat sv. maše. . . Pojasnili so, kaj je farna cerkev, kterih dobrot se kristjan v nji vdeležuje, da bode svoj namen dosegel, pa kako moramo hvaležni biti Bogu, dasmo z njegovo pomočjo vsaj toliko delo izvršili, da zamoremo v farni cerkvi svoje duhovne opravila obhajati. To hvaležnost bodemo pa naj boljše pokazali s tem, da radi hodimo v ta Božji hram, da bode vedno o nedeljah in zapovedanih praznikih napolnjen z molivci, kakor današnji dan. Priporočili so nas Jezusu Kristusu, našemu Odrešeniku, naj vnema v nas ljubezen, ktera nas bode vlekla k njemu, nam dajala moč prenašati križe in težave. Po pridigi bila je slovesna sv. maša z asistenco.

Cerkvena ladija po sedANJI popravi ima tri dele. Veličastni štirivoglati stebri ločijo srednjo ladijo, ki je tudi visokejša od stranskih. Dosti krasna je cerkev pri vsem tem, akoravno se ni zgodilo, kakor se je želelo. Barvaca okna v višavi srednje ladije in za velikim oltarjem veliko pripomorejo k olepšavi. Kako lep, prava umetnost, je stranski oltar sv. Križa; marsiktera mestna cerkev bi bila ponosna z njim. Kako umetno je iz kamna, belega marmorja, izrezljana obleka, vsaka njena guba se razloči, kakor naravna, počutje se bere na obrazih pod križem stoječih oseb. Vrednost veliko tisočev je shranjena v tem oltarju. Potem krasna velika podoba Matere Božje na vzvišenem zidu pred prezbiterijem, obrnjena proti velikim vratom, je jako primérno postavljena, pa tudi visoke cene. Ravno tako lepa in visoke cene je tudi prižnica.

Ni še vse dodelano; vendar pa toliko, da smo doma. Še bode dosti truda in podpore potreba, da se cerkev olepša znotraj in zunaj, prezbiterij povekša, da se napravi cerkveni tlak, lepa vrata, novi veliki oltar, nove orglje, križev pot, za kterega je že nekaj podpore objavljene in ga mislijo kmalo napraviti v vrednosti od 400—600 gl.

Z Božjo pomočjo bode se tudi to zgodilo. Bog nam daj tudi dobre letine in pa veselje za olepšavo hiše Božje. Vsegamogočni nam pomagaj na priprosnjo sv. Martina škofa, farnega patrona, in vse se bode ispeljalo. Hvala priserčna vsem dobrotnikom, znanim in neznanim, Bog jim poverni stoterno!

Tomaj, 7. novembra. „ (Konec.) Govoril je preč. gospod v začetku od hvaležnosti, ktero smo dolžni Bogu skazovati, akoravno je bila slaba letina. Nehvaležnost

je gerda pregreha; tudi ne smemo reči, da nismo prav nič prejeli. Božja modrost vse prav stori, ako nam včasih kaj prikrajša, se zgodi zato, da nas v ponižnosti vadi, da ne pozabimo nanj. Potem je vprašal, kakor Kristus Jude: Čegava je ta podoba? Cesarjeva, je bil odgovor judov. Tudi ta nova podoba na steni vaše cerkve je cesarjeva, naj večega cesarja, Cesarja vseh cesarjev, Kralja vseh kraljev, ta je novi križev pot, ki je tako krasen in kateri bode kinčal vašo cerkev leta in leta. Ni ga tako lepega na daleč okrog. Nadalje nam je razkladal začetek križevega pota, omenil odpustkov, ki se dobivajo; kako koristno je ga večkrat moliti, koliko dušne koristi je skozi stoletja donesel in je še bode. Povedal nam je še le g. pridigar, da je že blagoslovljen ta križev pot 2. sept. t. l. od patra Frančiškana na Dunaju. Blagoslovljenje 14 križev, kateri morajo biti leseni brez podobe Križanega, je v zadobljenje odpustkov neogibno potrebno, ne pa blagoslovljenje podob, sakaž odpustki so le s križi sklenjeni (dekr. 13. sušca 1837). Po ukazu od 30. pros. 1839 se podobe, katere naznanjajo postaje ali štacijone, še blagosloviti ne smejo. Potrebno je v zadobljenje odpustkov zraven milosti Božje tudi obiskovanje, hoja od postaje do postaje, sklenjena s premišljevanjem Kristusovega terpljenja — vsaj splošno. Ako verno ljudstvo s svojim duhovnom križev pot opravlja, tako priporoča sv. Leonard Portumavriški: „Vsak, ki hoče opraviti to pobožnost, naj ostane na svojem mestu. Mašnik pa naj gre z dvema strežajema od postaje do postaje in naj opravlja s ljudstvom po versti navadne premišljevanja križevega pota. Ljudstvo se pri tem ne premikuje drugač, kakor da pri vsaki postaji vstaja in poklekuje.“ Vsaj tako premikanje telesa zapoveduje tudi cerkveno določilo od 30. sept. 1837 in 26. febr. 1841. Križev pot so bukve, katere so prebiral in bodo prebiral učeni in neučeni pobožni kristjani, in vendar ne bodo nikdar prebrane. Razložil nam je g. pridigar tudi, kaj pomenijo barve oblačila Kristusovega — rudeča in višnjeva. Kdo je prvi malal taki križev pot, kakoršnega imamo pred očmi? Pobožni sloveči katoliški umetnik Jožef Firih, kateri je molil in premišljeval, kadar ga je malal. Po njegovem obrisu je pričujoči posnet. Začenja se na evangeljski strani po želji sv. cerkve (dekr. 13. sušca 1837), kar pa ni ojstro zaukazano.

Kako nam je šel ta govor k sercu in kako nas veseli novi križev pot, kazala je mnogoštevilna vdeležitev pri ofru, kterege polovica je bila v ta namen odločena. Po pridigi in ofru bila je slovesna sv. maša z azistenco. Popoldne pa, v predvečer spomina vérnih duš, molili smo skupno sv. križev pot za vérne duše v vicah, kakor se moli v Rimu, kar se najde tudi v letošnjih Šmarnicah, izdanih od družbe sv. Mohora.

Za olepšanje hiše Božje vnetega gospoda imamo, toraj prosimo Boga, naj jim dodeli še zdravje in dolgo življenje, da bi nam popravili še druge zelo potrebne reči, ker vsaka reč se enkrat zastara. Potrebne so cerkvene tla, klopi in spovednice. Malarija na stropu v presbiteriju tudi kliče prenovljenja. Dobra cerkvena ura v zvoniku, ktera bi bolj redno svojo dolžnost spolnovala, kakor sedanja in morebiti tudi četertinke ure nam naznanjala, bi se tudi spodobila za dekanijsko farno cerkev, ktera se mogočno s svoje visočine osira okrog po drugih farah. Tudi, ako je Božja volja, na stranéh cerkve sozidati kapele, v katere bi se stranska oltarja prestavila. Cerkev je za celo faro, akoravno je prostorna, še premajhna in sčasoma, ako Bog drugač ne oberne in ne pošlje več delavcev v svoj vinograd, ne bode vsaka podružnica svojega duhovna imela; toraj bode večje cerkve treba. Take kapele bi tudi lepšale cerkev in bi dobila podobo križa. Zdaj je še Tomajska fara srečna v tem, ker ima 7 duhovnov (med njimi dva v

pokoju), ko je v 15 vaséh le okoli 4200 prebivalcev. Dosti je še dela. Bog daj nam tudi boljše letine, ljudém pa pravo modrost, dodeljene dari pametno živati, si v dobrih letih tudi kaj prihraniti, ne vsega na hitro razmetati in povžiti s neumnimi in pregrešnimi plesi, kateri še celó v slabi letini na Krasu ne prenehajo.

K sklepu le rečem po besedah preč. g. pridigarja: „Obiskujmo radi in pogostoma ta križev pot, potem bode sares krasen in velike vrednosti za naše duše“.

Iz Adrijanopola, 12. listop. 1879. (*Poterdilo. Misijske potrebe.*) Vaše zadnje, za-me tako razveselivno pisanje sem prejel v nedeljo, danes pa denar: 63 gl. zbirka „Zgod. Danice“ za bulgarski misijon redovnikov vstajenja Jezusa Kr. v Adrijanopolu in nekaj v Carigradu; torej se podvizam naznaniti Vam naj iskrenejši zahvalo za tako drago pisanje in za mile darove. Za greško spreobernivno napravo odločenih 7 gl. bom poslal apostolski in patrijarhalski delegaciji in od monsig. Testa zahteval poterdilo.

Za srečno vošilo — „1000 sreč“ za moj god in za novo leto ponižna hvala, in priterditi moram, da v sedanjem našem stanu bi si želeli 100.000 sreč!... Dar od gorečih in dobroserčnih verskih bratov Vaše lepe in mirne domačije nam je danes tako ljub in neprecenljiv, kakor ko bi bil znesek 63.000 gl. Danes sem pričakoval dobrega poročila iz Francoskega, koder hodi in ko prosivec roke steguje za milošnje bulgarsk. misijonu naš prokurator P. Rafael Ferrigno; — pa zastoj.

Storite za nas, monsignor, kar je v vaši moči, in ljubi Jezus Vam bo povernil. Upam, da še v tekočem mescu Vam pošljem misijonsko sporočilo...

Še enkrat preserčna hvala!...

Tomaž Brseska, superior.

Z Bele zemlje (White Earth) med Indijani naznanuje „Wanderer“ * v Minesoti 6. oktobra, koliko veselje je bilo 2. okt. pri Indijanih imenovanega kraja. Prišli so bili v ta misijon preč. g. škof Seidenbuš delit zakrament sv. birmе. Bila je po enajstih velika maša, pri kateri sta gg. Buh in Tomazin azistirala. Po evangeliju je g. Buh pridgal v francoskem, g. Tomasin pa v indijanskem jeziku, škof sami pa po sv. maši v angleškem. Veliko Indijanov je bilo pri sv. Obhajilu, ker od ranega jutra so jih spovedovali 3 duhovni. (Birmanci so bili že poprej opravili.) Bilo je birmanih 68; ali bilo bi jih móglo biti 135, katerih pa en sam misijonar ni mogel naenkrat podučevati, ker poduk v keršanskem nauku je silo težaven. Levitiranje pri sv. maši je Indijane močno ginilo in mislili so, da so štirje mašniki naenkrat maševali. Sploh katoliška Božja služba Indijane močno presunuje, in kar je Indijanov že protestantov, jih več prihaja v katoliško cerkev k Božji službi kakor pa v protestanski tempelj. Popoldan so prišli k škofu indijanski poglavarji in so jim naznanili svojo vdanost in zvestobo; med njimi je bilo tudi več protestanskih in poganskih poglavarjev. V Minesoti je še kacih 7—8000 poganskih Čipova Indijanov in upa se, da čas ni daleč, ko se bodo tudi le-ti spreobernili, v tem ko veliko drugih indajanskih rodov izmira in se izstraduje.

Ravno ta list pripoveduje, s kolikim veseljem je česka občina v Veseli pervikrat sprejela svojega višega duhovnega pastirja, škofa Tomaža Grace-a. Moška mladina je jezdila 5 milj daleč škofu naproti, sprejel jih je župnik g. Lang iz nove Prage; zbralo se je še več gg. duhovnov. Šla je škofu naproti procesija s križem,

*) Priserčna hvala zvestemu prijatelju za poslano listo!
Vred.

šolska mladina s svojo zastavo, množica belo oblečenih deklic, odrašana mladina, strežniki in duhovni v ornatu, potem žene in možje med slovesnim petjem. Pri slavlolu je đ. g. Simonik škofa nagovoril v latinskem govoru in škof so odgovorili, iz voza stopili, se k procesiji pridružili. Pri cerkvi je g. Jož. Mathias v imenu srenje pozdravil škofa v českem jeziku: tudi na ta nagovor so škof odgovorili in svojo veliko zadovoljnost razodeli do srenje, ki je tako darežljiva za cerkev in s ljubesnijo vdana svojemu gsp. duhovnemu pastirju. Nasledoval je blagoslov v cerkvi.

Naslednji dan je med drugimi prelepimi slovesnostmi đ. g. Simonik pridigal o sv. birmi in o stanoovitnosti v veri, v českem jeziku; in bilo je birmanih 46 oséb. To je bil dan splošnega veselja za česko srenjo. Določili so o tej priliki s škofom, da bodo sidali veliko šolsko hišo in novicijat za česke šolske Sestre; in tudi, da bodo v mestu Montgomery, kjer so skor sami Čehi, sidali češko cerkev.

Nevesta sv. Rešnjega Telesa.

Živo roža je cvetela
Tam pred tabernakelnjom,
In je blagi duh puhtela
Skoz skrivnostni Božji dom.

V templu duša je klečala
V Jezusa zamišljena,
Gorke solze prelivala,
Serce svoje prašala:

Kdaj pa ti boš cvet pogualo,
Cvet dišečih čednosti?
Kdaj sercé boš pelo hvalo
Njemu, ki za té skerbi?

Komaj z rožo se ukvarja
Tri spomladi ali dve
Roka pridnega vertnarja:
Roža vsa že v cvetje gre.

Ob njegovi strani raseš,
O nevesta blažena!
S Kruhom se nebeškim paseš,
Ki ga angelom ne dá.

Z roso rajsko te napaja
Brezštevilnih Svojih gnad,
Njega milost te obdaja,
Pred vročino dela hlad.

Svoj dan pa te odterga v smerti
In odnese te seboj,
Tam pri Njemu v rajskem verti
Tron imela bodeš svoj.

Ko tako je zgovorila,
Dala svetu je slovó,
Desno roko položila
Na serce je ranjeno:

Ki s ljubesnijo me raniš,
Ná sercé, o ná sercé,
Da za večno si ohraniš,
So edine mi željé!

Tak je slehern dan hodila
Duša tje pred Jezusa,
Slehern dan se spet vernila
Je med svét, pa brez serca.

Enkrat pa je ni več bilo
Med pregrešni svet nazaj,
Trudno serce omahnilo,
Duša šla je v sveti raj.

Jutra sor teló poslača,
Še na sercu imá rokó,
Mertva še nevesta obrača
Solšno v Jezusa okó.

Š.

Razgled po svetu.

Vlada in desnica deržavnega zbora se zdaj posebno za to pečate, da se vojaška postava podaljša na 10 lét, zlasti ležeče je boje na tem, da o vojskini potrebi naj bode 800.000 vojakov na nogah. Pravijo, da Taaffe je s to savezo prevzel ministerako predsedstvo, da ohrani vojno moč za varnost cesarstva in pa doseže spravo med narodi. Ako bi torej vojna postava v celoti ne bila sprejeta, ministerstvo boje hoče odstopiti. Ker pa tudi levičarji ne marajo veljati za neprijatle deržave, zato se misli, da jih bo nekaj saj glasovalo za vojno postavo ter dobi le-tá potrebno večino dveh tretjin glasov. — Kar pa tiče zadovoljnost oziroma na narodno ravnopravnost, je postava že davno dana in poterjena, to je, 19. §. Torej so pomenljive besede, ki jih je poslanec Rieger govoril cesarju te dni o priliki, ko se je česko-moravški klub predstavljal Nj. veličanstu in rekel, da ni potreba nobenih novih postavodajnih vredb v dosego zadovoljnosti, ker vse to se doseči dá po vpravnem (administrativnem) potu in brez kacega deržavnega obteževanja. Mi pristavimo samo to: Bog oberni vso reč tako, kakor je tudi Cerkvi v korist.

Kam pelje brezvérvstvo, lažiliberalstvo in rudečkarstvo! V Bucaramangi v amerianski deržavi Santander je bil letos 9. kimovca velik komunistiški hrup. Pod vodstvom nekoga Pedro Collazasa se je zbrala velika malopridna derhal, in napadla je več tergovskih hiš in edino banko v tistem kraju, je vse do čistega poropala, morila ljudi, ki so se branili, in poslopja požigala. Potem se je tolovajska derhal umaknila v svoja dva oddelka, plen seboj vlekla in se je tam zgradila proti deržavni oblasti. Štiri dni je gospodoval po mestu strah, gospodovala groza; veliko družin je bežalo v gojzde, drugi so se zapabnili in zaklenili v hiše in so bili na straži noč in dan. Poslednjič pride predsednik deržave Wikobes iz glavnega mesta Socorro, napade in razpodí roparsko derhal, pobije več vodnikov in veliko potepuhov poloví. Veliki tolovaj Collazas je ubežal. (Kakor navadno.) Merliči so ležali več dni po ulicah, ker se nihče ni upal iz hiš. To naznanuje „Wanderer“ iz Minesote. In kaj je nauk iz tega?

Bogati mnogi tergovci in drugi velikaši živé velikrat brez vere in brez Boga; ob nedeljah po dnevi prodajajo, zvečer pa grede v gostarije in v gledišče, namesto po dnevi v cerkev. Nižje ljudstvo se polagoma od njih navzame nejevere, jih zaviduje za njih lahkoživnost in ker nima nobene berzde več, iše zoper Božje zapovedi in zoper človeško pravico tujega premoženja s silo se polastiti. Božja pomoč zapusti oboje, in godí se strah in groza. In nevarnost taka ni le v Ameriki in na framasonskem Francoskem, ampak tudi drugod, ako viši stanovi začno zapuštati Boga in sv. vero.

Cvet in nad svetle molitve.

Zahvale.

Št. 1. Tri tedne bo skoraj že preteklo, odkar zamorem sopot varno stopati v svetišče, mi tako priljubljeno, pred Božji oltar. Okoli dveh mesecev branila in zadrževala me je grozovita rana na kosti desne noge, da nisem mogel navadne božje službe opravljati. Ker še v svojem življenju kaj takega nisem imel, razum služajnih malenkostnih rán, ktere pa se navadno same po sebi zacelijo, se začetkom tudi za to nisem toliko zmenil in brugal, temveč jo zanemaril celih 12 dni. Pa kako se mi jame že gnojiti po teh preteklih dneh! Vsa noga pod kolenom se je grozno vnela in otekla, nekaj vsled službenih potov, velike poletne vročine, kakor tudi vsled večkratnega kopanja, in neprijetna tekočina cerljá časa iz nevarnost že proteče rane. Po raznih zdravniških sredstvih in po rabljenih mnogih mi nasvetovanih domačih zdravilih pa mi noga vsestransko zdelana strašno nakip in se rana vsa sneta tako vdolbi, da je viditi že kost — vsaj kdor je rano ugledal, je z merzenjem ročno oči pobesil in se v stran obrnil. Posrečilo se mi je bilo sicer bolečino in oteklino v teku časa nekoliko prignati po nekem zdravilu, nasvetovanem od dveh zdravnikov; ali kaj, ko je rana bila tako terdovratna, da se ni zapreti hotela, kajti skoz cele tri tedne se ni za las premaknila. Mišljenje zdravnika samega je bilo, da je morda kost že načeta. Nepopisljiv je bil moj strah — skerb, in ta misel: moral boš gledati v bodočnosti, kako boš zgubljal polagoma košičko za košičko (kakor sem imel že priložnost v svojem pastirovanju čuti take bolnike v enakem slučaju, ki so milo zdihovali) — ali pa boš moral celó nogo žertvovati. Sklenil sem že v tej nesterpljivi negotovosti se napotiti v Gradec na kliniko, da poisvem, pri čem da sem. Ali o pravem času še krenem svoje misli na brezštevilne nenavadne ozdravljenja vestno objavljana v cenjeni „Zgodnji Danici“, ki se godé na mogočno priprošnje Naše ljube Gospé presv. Serca, v terdnem zaupanju, da tudi mene reveža ne bo zaverгла. Jel sem toraj tudi jaz opravljati devetdnevnic, s kterimi me je tudi podpiralo mnogo števílo od blizo in daleko, in tembolj se je širilo moje sinovsko terdno zaupanje v mogočno pomoč Marijino, ko mi je celó došla iz blagodarnih rók čč. oo. Celjskih misijonarjev podeljena blažena voda iz Lurdov, s katero sem si rano marljivo zmival. In glej! Rana se med opravljano devetdnevnicó čudežno lepo celi, in naj bolj čudovito je to, da se rana koj po doveršeni devetdnevnicí čez noč naj lepše zveže in popolnoma zapre. Menil sem nekaj časa na skrivnem ostati s tem čudežnim ozdravljenjem, za katero izrekam Naši ljubi Gospej presv. Serca naj gorkejšo večno hvalo; sej tudi nisem nikomur obljubil, ako bom uslišan, da to objavim: storim pa to iz detinske hvaležnosti do preblazene Device, ktera me je že enkrat iz smertne nevarnosti otela; po nekaj pa tudi iz tega namena, da bi v sercih jetnikov z različnimi, bodisi dušnimi ali telesnimi ranami obloženih, in naj bodo še tako globoko vsekane, terdovratne in zastarane, vzbudil največe detinsko zaupanje v Marijino pomoč, po kteri nam dojde naj gotovejšo zdravje; koncema pa tudi zato, da se javnim potom serčno zahvalim vsem tistim, posebno dvema zavodoma, ki so me v tej nevarnosti tako duhovito podpirali blagovolili.

Ti pa premila Naša ljuba Gospá presv. Serca, bodi še in ostani tudi sanaprej naša besednica pri Bogu!

Duhoven Konjiške dekanije.

Pristavek. K temu naj nasledujejo samo nektere verstice še iz pisma, ki ga nam je ta čast. gospod posebej pisal. Pravi namreč med drugim: „Bil sem v

resnici že na tem, nogo zgubiti. Ali opravljale so se za-me devetdnevnic tukaj doma, pri sv. Jožefu v Celji, pri Vas v Ljubljani...; Marija mi je zdravje isprosila... V greh bi si moral šteti, ako tega slučaja ne bi hotel omeniti, tako mi velevala vest.“

Št. 2. Za posebno nepričakovano dobroto očitno nasnanjam zahvalo sv. Deodatu, s čigar priprošnjo sem po opravljeni devetdnevnicí pomoč dobila, da sem se iz velike zadrege rešila.

Iz Ljubljane, 17. listopada 1879.

Št. 3. V smertni bolezni se mi je še le potlej začelo boljšati, ko sem jela devetdnevnicó k N. lj. G. presv. Serca opravljati in sem razglašenje po „Dan.“ obljubila. O češena Marija!

Iz Komenske fare.

K.

Prošnje.

Za posebno milost v dušnih in telesnih potrebah se serčno priporočuje v bratovske molitve neka oseba; ob enem priporoča tudi brate in sestre, zlasti enega hudo strastnega brata. — Sin priporoča očeta za spreobrnjenje. — Nekdo pa samega sebe za premagovanje strasti. — Več osób za spreobrnjenje. — Nevarno bolna gospa za dušno in telesno pomoč. — Žena živo prosi, naj bratovšina moli za spreobrnjenja moža, ki že veliko lét ni bil pri spovedi, da bi se rešila duša tega nesrečnega človeka. — Neka bolna oseba, posebno za dušne potrebe. — Neki mladeneč, da bi mogel doželeni stan doseči.

Bratovske zadeve.

Nameni in priporočevanja pri sv. maši in sploh v molitvi za mesec listopad 1879.

I. Glavni namen: Zmaga katoliške vere nad posvetnjaštvom.

II. Posebni nameni:

24. listopada. Sv. Janez s Križa, karmelit, je pisal o mističkem bogoslovju, † 1591. Priporoč.: Vredno pripravljane k 25letnici brezmadežnega Spočetja. Šolska mladina vsa. Bolni in umirajoči.

25. Sv. Katarina. Priporoč.: Deviška stanovitnost. Razuzdane hčere. Odpadniki.

26. Sv. Belin, škof v Padovi in muč. Priporoč.: Zanemarjeni otroci in odrašeni. Spovedenci s samolčalnimi grehi. Zatrejje nečistih zvez.

27. Sv. Virgil, solnograški škof, je oznanoval sv. evangelij tudi na Štajarskem in Koroškem v 8. stoletju. Priporoč.: Slovonske dežele za živo vero. Zatrejje pijanštva. Katoliški škotje.

28. Ss. Papinijan in Mansvet, Afrikanca in mučenca v 5. stoletju. Priporoč.: Spreobrnjenje Afrike. Opušenje grešnih navad pri adventnih spovedencih. Zakonski. Vsi, ki so v smertnem grehu.

29. Sv. Saturnin, muč. Priporoč.: Živeči brez ss. zakramentov. Vsi, ki so v nevarnih priložnostih. Novokeršenci.

30. Perva nedelja v Adventu. Evang.: Znamnja pred vesoljno sodbo. (Luk. 21.) Sv. Andrej apost. Začetek devetdnevnicé Marijinega čistega Spočetja. Priporoč.: Dobra priprava za 25letnico. Poljšanje vsih terdovratnih. Duše v vicah.

Listek za raznoterosti.

Iz Ljubljane. Tombolo napravi katoliška družba sopot 30. t. m. (listop.) Prihodki so odmenjeni za re-

veče družbe sv. Vincencija št. Jakopske konference. Ta konferenca je posebno potrebna pomočkov za reveže svojega okrožja (sv. Jakopske in Ternovske fare); naj bi se tedaj tombola prav dobro obnesla, pa tudi drugi dobrotniki naj bi se na to konferenco bolj ozirali.

Govornik v katoliški družbi poslednjo sredo večer je bil špiritval gosp. J. Flis, ki je pošteno omahal domišljive naravoslovne učenjake, ki se ustijo, da boče véda spodrinila vero, dasiravno prava véda vero še le pojaunuje in poterjuje. — ki pravijo, da je materija večna, pa ne zapopadejo ne besede „večno“ in ne kaj je bistvo materije, še bistva naj manjšega prahka na misi ne morejo dopovedati. — Upamo, da „Danica“ v kratkem začne prinašati preizverstne in prepričavne govore iz katoliške družbe.

Preč. g. misijonar Fr. Pirc, starašina naše duhovšine, so 20. t. m. stopili v 95. leto svoje starosti, in so tako goreči, da pri vsi starosti in slabotnosti, vojeni od postreznika, grejo še vsako nedeljo in vsak praznik k maši in k sv. Obhajilu.

Glasi katoliške družbe XI. in XII. so zopet na svitem. Obseg tega zveska je: Kdo nas pripelje k zeleni sreči? Prednosti Marije D. O pariški bratovščini za duše v vicah. — Udje jih dobivajo brezplačno.

Prašanje. „Vidi tropo „maziljencev“ kakor vibro divjati po drevoredu, da se otroci plaše...“ Komu se meni „Narod“ s tako butoglavno psovko prikupiti? Je to ne mara pomoček zoper pomanjkanje duhovstva?!

Zoper živinsko kugo. V Selcih, v Železnikih in naj berže tudi v družih krajih po Gorenjskem so imeli se. maše v ta namen, da bi Bog odvernili od ljudi in živine kake čudne, neznanske bolezni.

Preblagega grofa Barbo-ta je 15. t. m. na Dunaju sadel mertud in se mu dozda še ni dosti zboljšalo. Dobrotljivi Bog ga obrani družini in deželi!

V Terstu bode o 9dnevnici za jubilej brezmadežnega Spočetja v novi cerkvi sv. Antona vsak dan pridigal slavni govornik Al. Vergendo. Razun slovenskih govorov pri sv. Jakopu, kar smo že omenili, se bo tudi v kapucinski cerkvi obhajala silo slovesna tridnevnica, in enako tridnevnica s govori in molitvami pri M. D. Veči (v jezuitovski cerkvi). V stolnici pa, kjer je brezmadežno Spočeta patrona, bode verh tridnevnice v praznik sam slovesna pontifikalna maša s zahvalno pesmijo, kar bodo opravljali milg. škof.

V Gorici se bode po raznih cerkvah obhajala devetdnevnica za pripravo k 25letnici neomadežnega Spočetja. V cerkvi sv. Ignacija bode ob enem vsakdanja pridiga, in v cerkvi co. kapucinov tridnevnica s pridigo.

Čč. gg. Celjski Lazaristi bodo sv. misijon obhajali od 6. do 15. decembra t. l. v Št. Ilu pod Turjakom (lavantinski škofiji).

V Zagrebu je 11. t. m. umerl preč. g. Jos. Šuško-
vić, kanonik prvostolne cerkve i. t. d., roj. v Čučerju 1813. R. I. P.

Miloserčnost sv. Očeta. Ko se je začela približevati zima, so sklenili sv. Oče s obilno podporo ubogim v Rimu pomagati. V ta namen so darovali 8000 lir opravištvu ljudske kuhinje, da bodo ubogi v nji brezplačno dobivali hrano. — Ravno tako so poslali v Perugia 10 žakljev riža in sočivja, ktere ga naj župniki razdelé med ondotne uboge o zimskem času.

V Rimu bodo sv. Oče v začetku mesca grudna imeli konsistorijalni shod, v katerem bo izvoljenih več novih škofov, nekteri nunciji pa bodo dobili kardinalske klo-

buk. Ta shod se bo obhajal 25letnici Bresmadežne M. D. na časti

Preč. škof Vertin, naš rojak, kakor piše „Wanderer“ v št. Pavlu v Minesoti, so 18. nedeljo po Bink. (5. okt.) nastopili škofijski sedež v Marketu (Marquette). Preslavni misijonar Veninger je o tej priliki pridigal po nemško in po angleško. Škof so pervikrat delili sakrament sv. birme. Popoldne so se podali v francosko cerkev, in po slovesnem sprejemu in večernicah je Veninger pridigal v francoskem jeziku, in tudi tam so škof birmali. Za Market in okolico je bil to silo slovesen dan.

Nedeljske pridige. Slavni amerianski pridigar Veninger je dal na svitio: „Sonntagspredigten für das ganze Jahr — drei für jeden Sonntag.“ Delo je izverstno; priporočuje ga več škofov, med kterimi je tudi preč. g. Jož. Vertin. Škoda, da ob enem (v „Wandererji“ v Mines.) ni povedano, kje se dobivajo.

Poslednje novice. Hohenwart in Klam-Martinic sta dobila red železne krone perve verste, grof Fr. Falkenhanj, ki je poslednji čas pridno delal za konservativno stran, pa je postal skrivni svetovalec. Liberalci goder njajo zoper to. To je dobro znamenje. — Na Dunaj je prišel 13. t. m. ruski carjevič-naslednik Aleksander s spremstvom, ob enem tudi danski kralj. Cesar sam je sprejel goste na kolodvoru z veliko prijaznostjo. To se tolmači za prijaznost avstrijsko s Rusijo, s čimur bi se bili mnogi nasprotniki hudo opekli. In ker se je cesarovič z Dunaja podal tudi v Berlin, torej se sklepa na vterjenje zveze med tremi cesarji. — Na Dunaju je umerl nekdanji minister Lasser, previden s ss. zakramenti za umirajoče. — Deržavni zbor je sklenil stradajočim Istrijanom, Goričanom in Gradiškarjem brez obresti posoditi 60.000 gl., ki jih bodo od l. 1881 naprej v 5 letih imeli plačati.

Duhovske spremembe.

V Lavantinski škofiji: Č. g. Matevž Pogelšek je presentiran za faro sv. Mihela pri Šoštanj; č. g. Adolf Srobotnik je postal provizor pri sv. Primožu na Pohori. — Prestavljeni so čč. gg. kaplani: Jakob Smole k sv. Petra pod ss. gorami; Jakob Oegerl v Slivnico pri Mariboru; Andrej Podhostnik za Il. v št. Juri pod Rifnikom; Jakob Korošak v Loče; Anton Vamberger v Ribnico; Juri Žmavec k sv. Marjeti na Peanici, in Franc Nahtigal k sv. Štefanu. — Leskovška fara je do 17. decembra t. l. razpisana.

Dobrotni darovi.

Za pogorelce v Sarajevu: Neimenovana 1 gl.
Za razne pogorelce enakomérno: Dar duhovnijanov s Berda po čast. g. župniku J. Razboršeku 20 gl. 60 kr.
Za opravo nove cerkve v Glamoči v Bosni: Bog blagoslovi Bosno! Doktor s pisarjema 3 gl.
Za sv. Očeta: Ljudska šola v Ž. daruje Njih Svetosti papežu Leonu o pričetku novega šolskega leta 2 gl. s prošnjo, naj bi prosili Oni njeni mladini in učenikom za darove sv. Duha in za blagoslov Božji na duši in na telesu.
Za afrikanski misijon: Od sv. Katarine č. g. župnik S. Žutek 5 gl.
Za Ratisbona v Jeruzalemu: Neimen. 50 kr.
Za sv. Detinstvo: Neimen. 50 kr.
Za stradajoče v Kini in družih jutr. deželah: Neim. 50 kr.